

[Valbak.]

frist, der er sat for fremsættelse af forslag, som ønskes færdigbehandlet i samlingen. Jeg lagde mærke til, at hr. Kofoed gav sit bidrag til fortolkningen af, hvorfor det har været så længe.

Mit parti vil støtte en udvikling, som giver kiropraktisk metode en fastslået og godkendt plads inden for rammen af vort offentlige sundhedssystem. En sådan udvikling er da heldigvis også undervejs. Kiropraktisk håndgreb har for længst fået indpas i det almindelige sundhedsvæsen; en del fysioterapeuter har lært sig håndgrebene og benytter sig af dem. Jeg skulle i øvrigt tage meget fejl, om ikke flere medlemmer af det høje ting på egen krop har erfaret, at det forholder sig sådan. Jeg selv hører i hvert fald til dem, som har prøvet det, men ordineret af læge, kontrolleret af læge, som led i en bredere anlagt behandling.

Som sagt, en udvikling er i gang inden for vort sundhedssystem, og den udvikling kan der nok være anledning til at stimulere, hvis den ikke går så hurtigt, som der er sagligt behov for. Her må jeg måske have lov at appellere til lægestanden. Vi synes, den har været for tilbageholdende, for afvisende i denne sag. Dette lovforslag er jo i realiteten en reaktion på denne holdning. Ministerens forslag skaber et første grundlag for udvikling af et autoriseret lægeligt behandlingssystem ved siden af det system, vi har. Dette er det mulige perspektiv, som vi er nødt til at betragte det tilsyneladende let overskuelige forslag i. Jeg går ud fra, at det er det perspektiv, som har været anledning til ministerens langvarige overvejelser, eller burde være det. Under alle omstændigheder er vi her ved et af denne sags kernepunkter.

Sagen er jo, at læger og kiropraktorer drager helt forskellig konklusion af den kiropraktiske teori. Hvad siger da den? Den siger bl. a., at unormale tilstande i og omkring hvirvelsøjle og bækken kan give forstyrrelser. Disse forstyrrelser hidrører fra nerver, som er placeret her, eller nerver, som forgrener sig herfra. Forstyrrelserne kan medføre symptomer i alle dele af kroppen. Kiropraktorerne hævder så, at det er ret let at afgrænse deres virkefelt til det område, vi altså kan kalde nervetryk som følge af fejlstillinger i og omkring hvirvelsøjle og

bækken. Lægerne anfører heroverfor, at det er umuligt at afgrænse området, som kiropraktorerne vil gøre det. Hvorfor? Fordi, siger lægerne, nervetryk kun i nogle tilfælde kommer fra fejlstillinger i hvirvelsøjle eller bækken. Nervetryk skyldes tværtimod hyp-pigst helt andre forhold, f. eks. brud på hvirvelsøjlen, diskusprolaps, andre alvorlige sygdomme. Man siger videre, at kiropraktik ikke kan helbrede eller bedre på tryk, der skyldes disse andre årsager. Kiropraktoren har ikke uddannelse til at stille diagnosen i disse andre tilfælde. Derfor må man have en egentlig lægelig diagnose, inden man kan sige, om kiropraktisk behandling vil være den brugbare fremgangsmåde i det konkrete tilfælde.

Om nervetryk virkelig kun i et mindretal af tilfælde skyldes fejlstillinger, sådan som lægerne hævder, skal jeg ikke gøre mig klog på, men fra min egen nære omgangskreds har jeg et alt for frisk tilfælde i erindring om, hvordan det kan gå, når kraftige rygsmarter i adskillige år behandles, som om årsagen skyldes eller alene skyldes fejlstilling, og det så efter de mange år ved en undersøgelse viser sig, at smerterne og en efterhånden begyndende kropslammelse fundamentalt ikke har fejlstilling som årsag, men derimod skyldes en diskusprolaps, som har udviklet sig til noget alvorligt igennem de mange år.

Allerede på den baggrund, jeg her har beskrevet, vil det ikke være forsvarligt folketingsarbejde uden videre at springe på vognen med den foreliggende udformning af lovforslaget. Vi må have tid til en ordentlig overvejelse af mulige konsekvenser af, at det offentlige tager ansvaret for, altså i virkeligheden autoriserer en bestemt lægelig behandlingsform uden forudgående lægelig diagnose. Inden vi sætter beslutningsstemplet på, må vi gøre op med de mulige konsekvenser og gøre os ansvaret for en beslutning helt klart. Det gælder konkret, og det gælder i forholdet til den udvikling, vedtagelse på det foreliggende grundlag kan sætte i gang. Sætter vi ikke principielt betonedede grænser, kan vi ende i to sæt lægevæsen her i landet, og er det ønskeligt?

Hvis vi kommer i gang med opklaringsprocessen i dette forår, og det tvivler jeg på, må jeg meget bede om, at vi i de helt nødvendige samråd med ministrene for socialvæsen og for sundhedsvæsen får folk fra